

Χρηστος Τσιαμης

ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΓΙΑ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

(αστυνομικό διήγημα)

Στην αρχή ήταν επαγγελματικός ζήλος. Απογοήτευση την απογοήτευση όμως, αδιέξοδο το αδιέξοδο έγινε οίστρος για μυθιστορημα. Υπήρχαν τα γεγονότα, οι σκορπιές ψηφίδες της εικόνας, κι όσα δεν ταιριασε η πείρα θα τα τελειωνε η φαντασία. Ο μυθος σε μια κυκλική κίνηση, μια ολική περιστροφή, θα με έφερνε πίσω στην αρχή — που ήμουνά μόνος, χωρίς αυτά τα διαολοπρόβληματα!

—Μυθιστορημα... μυθιστορημα!...

Το μυθιστορημα όμως, κυρίε, είναι κατασκευή. Είναι σύνθεση και ανάλυση και απαιτεί, υπομονή, συγκέντρωση, στρατηγική και αφοσίωση και όλα τα σχετικά που υπηρξαν οι θάρεις σου απώλειες στη μάχη με τα γεγονότα. Τι μυθιστορημα λοιπόν και κουραφέαλα. Τώρα θα μου εκάναν καλό ένα-δυο ξορκία — από αυτά που μιλάγε η γιαγιά μου σ ανοιχτά σταυροδρόμια τις νυχτες της πανσέληνος. Πότε μου δεν τα προσεξα! Έτσι λοιπόν, για να ξαλαφρώσω, θα σας προσφέρω νετά—σμετα τώρα τα σπασμένα γεγονότα.

Δεν ξέρω πως ξετυλιχτηκαν τα γεγονότα. Ξέρω όμως τον κομπο που τυλιχτηκα, τη μερα που ηρθε η ειδοποίηση. Το κράτος εκινδυνευε, λείι. Μία σοβαρή επιδημία υποσκαφτε τη δομή του. Κι απλωνοταν σαν φασμα. Από την οικογενεια στο καφενείο, στον πολίτη, στην δουλειά και χειρότερα. Τελευταία τα πραγματά εδειχναν πως πρακτορες τους είχαν διεισδύσει στην ίδια την κυβέρνηση, άσε το κοινοβούλιο και τα πανεπιστήμια. Μόνο το στρατεύμα και η εκκλησία, για τον έναν η τον άλλον λόγο, φαινοσαντε να παραμεινουν αθικτα. Όλα τα άλλα υποφέραν δολιοφθορες από ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ. Ηρθε, λοιπόν, η διαταγή και μπλεχτηκα. Δουλειά μου ήταν να βρω το μετρο της παιδικότητας. Κατόπιν, η κυβέρνηση θα εδγαζε για τους πολίτες της μια καινούργια ταυτότητα που κοντά στη θρησκεία, το χρώμα οφθαλμών, τα δακτυλικά αποτυπώματα θα προσθετε ένα ακόμα στοιχείο να προσδιορίζει του καθενός μας τη φρονιμαδα. Έτσι θα ξεραμε τα άσπρα από τα μαυρά, τους σοβαρους απ τα παιδιά. Και θα λαμβαναμε τα μετρα μας.

Η δουλειά μας δεν έχει μεγάλη ανάγκη από νεωτερισμό. Αφοσιωμένοι συναδελφοί, μπροστύτερα, ανεπτυξαν ένα μικρόν αριθμό μεθοδών. Με άλλα λόγια «τα κλασσικά» του επαγγελματός. Εφαρμοζεις τα δεδομένα σου κι άργα η γρηγορά τελειωνεις τη δουλειά... ικανοποιημένος! Έχουμε λοιπόν τα εργαλεία μας, και τα βελτιωνουμε μερα με τη μερα (ως επί το πλείστον εκμεταλλευόμενοι την προοδο της τεχνολογίας). Έτσι, όταν ηρθε η διαταγή, για μενα δε σημαινε τιποτε περισσότερο από ένα κρίκο στην αλυσίδα του έργου μου. Δεν άργησα όμως να καταλάβω πως τα εργαλεία μου ήταν άχρηστα. Η απέλπισία ηρθε αργότερα. Όταν ετολήμια σ αγγίζω με το ίδιο μου το τόμαρι τα πραγματά.

Αρχισα κλασσικά. Να προσδιορίσω, δηλαδή, την ηλικία, το χρονικό διάστημα που οι άνθρωποι είναι παιδιά. Εξέτασα γονείς και ψυχολόγους, εκπαιδευτικούς, αν-

θρωπολόγους, δε μ' εβγαλε πουθενά! Τη μερα που εβγαξα το συμπερασμα πως τα παιδια ειναι κατω απο εντεκα τη διαδεχotan μια ειδηση δολιοφθορας στο Πανεπιστημιο, στην εδρα της Κοινωνιολογιας — καποιος στα εικοσιεφτα! Και το εριο μεγαλωνε μερα με την ημερα, ωσπου στα ενενηντα-εφτα απauδησα και στραφηκα στη Χημεια. Να προσδιορισουμε, δηλαδη, με χημικες μεθοδους την πραγματικοτητα, την πιο βαθια παιδικοτητα, ...ηθελα να πω την παιδικοτητα, την πιο βαθια πραγματικοτητα.... τελος παντων. Τα ιδια! Για μενα η επιστημη δεν εκανε θαυμα. Ειχαν ανακαλυψει, λει, τελευταια πως τα 95% του εγκεφαλου διαμορφωνεται τελειωτικα μεχρι το πεμπτο ετος της ηλικιας του ανθρωπου και το αλλο 5% αναπροσαρμoζεται με τα εkaστωτε ερεθισματα. Που στην περιπτωση μας μεταφραζεται πως, στα συγκεκριμενα μας εμιαστε ολοι το ιδιο (προς Θεου! παιδια;) και τα υπολοιπα αλλαζουν σαν πλαστα διαβατηρια, διαρκως μεταμφιεζομαστε. Βοηθεια να σου πετυχει! Ποτε μου δεν αισθανθηκα χειροτερα. Πανω απο ενα πιατο δυσκολοχωνευτο πηρα την αποφαση για μια αναπαυλα. Την αλλη μερα βρισκομουνα στο χωριο μου.

Στον καθαρο αερα των κυνηγετικων μου εξορμησεων αστραψε η ιδεα! Πως δεν το σκεφτηκα πιο μπροστα; Και θεβαια, υπαρχουν προτυπα συγκρισεως! Ας τα ονομασουμε πολιτιστικα, για συντομια. Στην πολλη αρχη τα πραγματα ειναι πρωτογονα. Σημερα μας προσφερονται τα πιο τελειωμενα προϊοντα. (Ενας αριθμος ατομων που χαιρουν γενικης εκτιμησεως, οπως λεμε. Μορφες! Ανθρωποι ολοκληρωμενοι, ωριμοι τουλαχιστον παραδεδεγμενοι! Που τους εχει επιδαλει η ιστορια... η που της εχουν επιδληθει). Αναμεσα λοιπον σ' αυτα τα οροσημα θα μπορούσαμε να εντοπισουμε το μετρο της παιδικοτητας για τα στοιχεια της καινοουργιας ταυτοτητας. Αυτο ηταν! Εριξα τις τελευταιες ντουφεκιες μου στον αερα και πριν νυχτωσει ειχα επιστρεψει στην πρωτευουσα. Στο γραφειο, απο τα συρτακια στο χερι του γραφει, μπροστα μου στο μουντο ξυλο οι φακελοι μαχονταν για μια θεση στο φως της ανακριτικης μου λαμπας. Σε λιγες ωρες ειχα κιολας καταστρωσει το σχεδιο.

Εβαλα τα χαρτια σε ταξη κι αναφα ενα τσιγαρο. Τεντωθηκα στη βαθια δερματινη πολυθρονα στη γωνια, διαγωνια απο το γραφειο. Εκει, πισω απο μια διαφανη κουρτινα καπνου ειδα καθισμενον τον αυριανο ηρωα, στα σημερινα μου ρουχα. Ανοιξε η πορτα και μπηκε το μηνυμα: τα παντα ετοιμα, για τη δοκιμη. Στην επεαντι αιθουσα. Ειχαμε καμποσα δεδηλωμενα παιδια και ειχαμε τα σταθια που ειχα διαλεξει νωριτερα. Μεσα σε λιγο διαστημα θα ειχαμε καθορισει τα κριτηρια. Βροντησα πισω μου την πορτα. Εχουν περασει τρεις μερες και ειμαι ακομα θυσημενος στη δερματινη πολυθρονα στη γωνια, διαγωνια απο το γραφειο. Ο καπνος εχει σθησει τα σχηματα ολα. Πισω απο το γραφειο μου τωρα με ασπρο χαρτι και τα τεκμηρια. Δε λεω τιποτα αλλο. Δειτε τα μονοι σας. Τα παιδια, τα σταθια... η ζυγαρια του νου μου μενει οριζοντια. Δειτε τα μονοι σας :

Λενε για καποιον γυρολογο που ο αριστερος καρπος του αρχισε να πονα κατω ακριβως απ το ρολοι. Όταν εβγαλε το ρολοι ξεπηδησε αιμα. Επληγη εφερε τα ιχνη απο μιληρα δοντακια.

17

Ο χρονος ειναι ενας εργατης μοναχικος που ακουμπει σ εκατομμυρια σημεια στο δικαστημα. Και περναι με βημα σταθερο. Και ποτε δεν σταματαει. Αθουρβος.

25

Καθως στεκομουνα μονος μου στη βαθυ γαλανη θαλασσα, απο πισω μου ξεπεταχτη κε ενα κυμα και η καρδια μου κηδησε εναν χτυπο και σκεπασα τα ματια μου. Τα αυτια μου βουιζαν και τα χερια μου τρεμανε, φαινοτανε σαν να περιμενε να τρεξω. Μα εγω εμεινα εκει, ριζωμενος στο χωμα κι υστερα ζαφνικα βυθιστηκα μαζι του.

3

το πουλι τραγουδαει.
Η καρδια μου χτυπαι.
Το πουλι της αυγης τραγουδαει.
Η καρδια μου χτυπαι.

37

να πεσω, να πεσω σ αλλα ματια. Ματια νερα, ποταμι κιτρινο, ποταμι πρασινο, αντε πτωση δικως τελος σε ματια, διαφωτα σ ενα ποταμι ματια ανοιχτα, αναμεσα σε σειρες βλεφαρα, ωσαν δυο δαση ξιφολογχες αντιμετωπισ, που περιμενουν το προσταγμα επιθεση....σταμι χειμωρε, πρεπει να **χυρισω στο. ερεβος.**

(ΕΡΩΤΙΚΟ)

Περπατω μονος

70

(ΟΙ ΤΑΚΟΙ)

Μαρμαρωμενοι. Ολουθε

71

Δεν υπαρχει καλυτερο πραγμα απ το τραγουδι που τραγουδαει το τριζονι. Του τριζονιου η φωνη αστραφτει τα αισθηματα μου και με κανει και μενα ^{να} τραγουδαω. Το μυαλο μου ειναι τριζονισιο κι ηθελα ναμουνα τριζονι ^{παπι}παπ. το μαυρο τριζονι. βγαζει τα κερατακια του και μπορω και τα πιανω και το τραγουδι του τριζονιου γινεται ο νους μου

107

Ένα άτομο που περπατάει με μαυρές μπότες περπατάει στον κόσμο του σκοτεινιάσμενο και θαμπό κι εξαφανιστήν ομίχλη και τον παίρνει το νερό δεν τον βλέπει κανένας. Κατοπιν ισχυρίσει στον κόσμο του σκοτεινιάσμενο σε χιλιά χρόνια περίπου. 7

Υπάρχουν δυο κόσμοι ένας με τις κορες των ματιών να βλέπουν έξω, κι εν να βλέπουν μέσα. Τα ματιά μου είναι μέσα κι ο κόσμος που ζω φαίνεται αρκετά καλός. Υπάρχουν κοκκίνοι και μπλε μακριοί λεπτοί σωληνες που είναι η δεξαμενή μου. Πάντα είναι σκοτεινά φοβαίαι. 88

Βάλεισε ταματιά του, για μια ακόμη φορά, κι βυθίστηκε στο σκοτάδι. Κι εμείνε έτσι έτσι για αρκετή ώρα ανασαινοντας ησυχία και γαλήνια στο κρεβάτι της υπάρξης του. Όταν πια ανοίξε τα ματιά αντικρύσε εν κόσμο ακάλυπτο, το πεπλο σηκωμένο. Ο ίδιος κόσμος που υπήρχε ανεκάνθεν στην καρδιά του, πανετοίμος να φανερωθείς, μα δεν αρχίζει να χτυπά μέχρι να πιασεί τον παλμο του. 43

Η ζωή είναι η ζωή
ο κόσμος δεν τελειώνει
πεθαίνουν γεννιούνται
αυτά. 114

Τη νυχτα βγαίνει η δροσιά στα φύλλα, στο
και βγαίνουν τα ζιγφια και πίνουν
κι όταν χορταίνουν αρχίζουν το τραγούδι
και τότε, βουδδες και θεοί
χαιρονται την γλυκειά μουσική τους 5

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ

- 1- Πυγμαίοι
- 3- II χρόνων
- 5- Δ. Κίνα
- 7- 10 χρ.
- 9- Octavio Paz
- 17- Julio Cortázar
- 25- 10 χρ.
- 37- Παπούα
- 43- Henry Miller
- 70- Ζούλου 71
- 71- 9 χρ.
- 17- 9 χρ.
- 10- 7 χρ.
- 114- 6 χρ.

Το δικό μου ποτάμι είναι σιγανό και καμία
φορά ακούς ένα πουλί που σφυριάζει και μοιάζει
μ' απαλό χαβί. Και αφρες να χτυπάν τα φύλλα
και το νερό να κροταλίζει απαλά. Και καμία
φορά το σιωπ τη νυχτα και πω στο
ποτάμι μου και μυρίζω τις αφρες. 77

Τότες κι τότες μέρες έχουν παρσεί. 1
θ' αναστήθουν και θα ξαναγεννιούνται.
Είμαστε γενναίοι κι ελεύθεροι λαός.